

[Bertel Dahlgaard.]

sags første behandling og før dens første behandling i 1948 var der en herre, formanden for vort største idrætsforbund, som lagde sagen i et plan, der var kendetegnet ved trusler mod rigsdagens medlemmer om, at dem, der gik imod tipningen, skulle man nok huske ved valget; og jeg forstår, at denne herre nu har gjort et forsøg på at tiltage sig en vis indfyldelse også på radiofoniens udsendelser. Man kan måske ikke sige, at dette ligger på et højt, man må vel snarere sige, at det ligger på et lavt niveau, men det kan dog måske berettigede til at overveje sligt med en vis alvor i fremtiden.

Den højtærede minister var iøvrigt så venlig i omtalen af mine udtalelser at imødegå en række påstande, som jeg ikke havde fremsat, og det var selvfølgelig også betydelig lettere. (*Finansministeren* [H. C. Hansen]: Det står i bemærkningerne altsammen!). Nej, det gør det aldeles ikke. Der var en række påstande, som ministeren indlod sig på at fægte imod. Der var dette, at man har sagt, at nedgangen i badningen ligefrem skulle have sin årsag i, at man brugte pengene til at tippe for i stedet for til at rense sig for, ikke sandt? Jeg har ikke indladt mig på at sige noget sådant, ikke på nogen måde. (*Finansministeren* [H. C. Hansen]: Og jeg har ikke sagt det!). Nej, De blandede alle disse forskellige overdrivelser, som var kommet fra anden side, sammen med det, jeg havde sagt, og argumenterede voldsomt derimod, men kort efter — og det er egentlig det, der er kærnen i, hvad jeg vil sige — kort efter, at ministeren havde vist det urimelige i en sådan opstilling, var den højtærede minister ikke desto mindre inde på, at når man havde sagt, at tipningen måske var medvirkende til at nedsætte produktionen, så ville den højtærede minister gøre opmærksom på, at produktionen var stigende for tiden. Jeg er den højtærede minister taknemlig for, at han dog ikke har villet hævde, at det er tipningen, der har medført denne stigning. Jeg tror, det er sundt, at vi fra begge sider undgår en diskussion på det plan, som der her er tale om.

Den højtærede minister mente, at jeg havde bebrejdet ham, at han havde givet koncession for 5 år. Ja, det vil jeg egentlig ikke gøre. Jeg mener, at den højtærede minister kunne have givet, og at det havde været rigtigere at give den indtil videre, men jeg kan i og for sig ikke bebrejde ministeren, at han har gjort det, for ministeren har ganske utvivlsomt fuld beføjelse til at gøre det på grundlag af den forhandling, der fandt sted her i tinget.

Men når ministeren taler om, at man, eftersom denne koncession er givet på 5 år, utvivlsomt ikke vil kunne ændre loven i dens centrale indhold, så ved jeg ikke, hvad ministeren forstår ved det centrale indhold. Jeg vil hævde med megen bestemthed, at staten ikke gennem denne koncession i nogen måde har bundet sig til en bestemt form for tipning og for udøvelsen af tipningen. Hvis man virkelig vil gøre forsøg på at fremsætte tvivl herom, må vi have et rent juridisk responsum på dette område, og jeg nærer ikke tvivl om, hvad det vil komme til at gå ud på.

Men så vil jeg gerne takke den højtærede minister for en bestemt udtalelse, han fremkom med. Ministeren sagde, at det kunne ikke nægtes, at der var blevet større omsætning, end der var ventet, og så føjede ministeren til: og større, end det var ønskeligt. Det takker jeg for; der kan jo ligge noget af et tilsagn deri. Hvis man er logisk, må der i alt fald ligge noget af et tilsagn deri om, at den højtærede minister vil medvirke til sådanne fornuftige ændringer, der kan føre til, at omsætningen ikke bliver større, end man havde ventet, og end det er ønskeligt.

Ministeren talte om, at det var småbeløb, det drejede sig om; man kunne ikke tippe for mere end 12 kr. om ugen. Nu ved den højtærede minister jo, som han også gør opmærksom på, at hele familien kan tippe, og blot manden og konen gør det, er det 24 kr. om ugen (*Eimer-Jensen*: Hvis der er 12 børn, bliver det meget!). Ja, jeg vil nu nøjes med i al beskedenhed at nævne mand og kone, og 24 kr. om ugen er 1 080 kr. om året i de 45 uger.

I denne forbindelse vil jeg gerne sige til den højtærede minister, at han er ikke berettiget til overfor de argumenter, jeg har fremsat med hensyn til det, der foregår ude i befolkningen på dette område, at bruge statistikken på den måde, han gjorde, idet ministeren talte om antallet af kuponer og den gennemsnitlige indsats pr. kupon. Jeg bryder mig aldeles ikke om gennemsnitstal på dette område. Det, det drejer sig om, er, hvordan disse indskudssummer fordeler sig på de forskellige størrelser af indskud, og det er en af de ting, vi må søge at få klaret, hvis det overhovedet er muligt at klare det. Anvendelse af statistikken på den måde er ikke tilladelig til belysning af spørgsmålet om, i hvilken grad store dele af befolkningen anvender større beløb til tipningen, end deres økonomi faktisk kan tåle.

Den højtærede minister kom også på sin venlige omstrefen til klasselotteriet. Nu ved den højtærede minister nok, at det fundamentale i hele den form, hvorunder klasse-